

отъ мѣсто на мѣсто до найдалечныѣ народы. Въ туѣ положеніе, нека единъ съсѣденъ народъ вы нападне безправедно, той ще вы намѣри каленъ въ боеветъ, приготвенъ, но найглавното той ще вы намѣри обыченъ и помаганъ отъ сичкытѣ; защото сичкытѣ вапы съсѣды ще са боіжтъ за васъ и ще сж убѣдены че вашето съхраненіе съставя общественната безапасность. Ето една ограда поздрава отъ сичкытѣ найѣкы крѣпости; ето истината слава. Но колко сж малко царьетѣ които умѣжтъ да я търсѣтъ, и които никакъ не са отдалечавать отъ нея! тѣ са гонѣжтъ подяръ единъ пустъ призракъ, и оставятъ отдиръ си истинната слава защото не я познавать.

Когато Менторъ гѣворяше тѣй, Филоклъ го гледаше съ удивленіе; послѣ обърнж очи на царя и са радваше като гледаше съ какво жедно вниманіе Идоменеѣ натрупваше въ сърцето си сичкытѣ думы които излѣзвахж, като една рѣка отъ мѣдрость, изъ устата на тогози чужденеца.

Минерва, подѣ образа на Ментора, утвърдяваше съ този начинъ найдобрытѣ законы и найполезныѣ управителны правила, не толкосъ защото искаше да процѣвти царството на Идоменеѣ, колкото за да покаже на Телемаха, когато са завѣрняше, единъ дѣйствиеленъ примѣръ какво едно мѣдро правителство може да стори за да направи народытѣ си благополучны, и да докара на единъ добъръ царъ трайна слава.

